

Sporen

gedichten

Marcellinus van der Eng

Sporen – gedichten

Marcellinus van der Eng

[Dichtwerken.nl](https://dichtwerken.nl)

Geschreven: 1996–2022

Eerste uitgave: 2022 – Brave New Books

Heruitgave: 2025 – Dichtwerken.nl, Amsterdam

© 1996–2025 R.M. van der Eng

Alle rechten voorbehouden.

ISBN 978-90-835869-8-4

Geen enkel onderdeel van deze uitgave mag worden
verveelvoudigd of openbaar gemaakt, in welke vorm of op
welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de houder van het auteursrecht.

Omslagontwerp en foto © R.M. van der Eng

Uit *Kwatrijnen*

Water

Sober, tastbaar, toonloos water
Is jouw huid die onder mij
Ligt. Jij lacht heel zacht, ik schater,
En opeens is het voorbij.

Uit *octaven*

Het geruis

De wereld heeft een kind verloren,
Het stierf ver in de diepe zee.
Daarna werd het verdriet geboren,
De golven deinden heel lang mee

En zullen deinen – onverstoorbaar –
Niet tot de grenzen van de kust,
Maar over continenten – hoor maar! –
Gaaf het geruis dat niet meer rust.

Uit *dozijnen*

Eentje

Woorden vechten voor hun leven,
Opdat zij worden gehoord;
Is er één woord opgeschreven,
Zijn er duizenden vermoord.

Daarom is het moeilijk kiezen;
Steeds wanneer je iets beschrijft,
Weet je dat er veel verliezen
En dat eentje overblijft,

Dat zich listig heeft bewogen
In de woordenwaterval,
Na te worden overwogen;
Of in print of digitaal.

Uit sonnetten

Plaza de Colón

In vele huizen heerst de rust van het verleden.
Maar tussen deze muren sluipt ze elegant,
Langs foto's, bustes, schilderijen aan de wand,
Door de vertrekken en gaat zachtjes naar beneden.

De trap die kraakt alsof de hoofden willen spreken,
De laatst gestorvene steunt na en het wordt stil.
De stilte wordt opeens verbroken door een gil
Vanuit het slaapvertrek dat altijd werd ontweken.

Vergeten wordt wel iedereen een keer of meer.
Maar doden laten zich niet licht verachten,
Zij trekken steeds het allermeeest aan je gedachten;
De levenden die zie je altijd wel eens weer –
In 't huis waar rust haar elegantie heeft verbroken,
Omdat de dood zich in haar stilte heeft gewroken.

Uit *vier-kwatrijnen*

Een stille oorlog

Een stille oorlog dreef ons uit elkander,
Als vijanden verstoken van die nacht
Waarin twee lijven schier werden verbonden,
Maar tevergeefs en zeker onverwacht;

Vertrouwden wij en hielden het niet langer,
Het – houden van – werd krijgsgevangenschap,
Waarin wij ons alleen konden verwonden,
We richtten onze loop – daarna de klap.

Als van het slagveld kruitdamp is verdwenen,
Rest slechts de stilte van de barre grond,
Voor eenzamen die dwalen ongebonden,
Verlangend naar de nacht die echt bestond.

Als zwart verslag laat ik jou hier nu achter,
Toch zal ik het beschouwen als gestreel.
De hardste klap gaat in mij ongeschonden
En grijpt me niet meer langer naar m'n keel.

